

Іще пташки в дзвінких піснях

Павло Тичина

Іще пташки в дзвінких піснях блакитний день купають,
Ще половіє злотом хвиль на сонці жита риза
(Вітри лежать, вітри на арфу грають); —
А в небі свариться вже хтось. Завіса чорно-сиза
Півнеба мовчки зап'яла. Земля вдягає тінь...
Мов звір, ховається людина.
— Господь іде! — подумав десь полинь
Заплакав дощ... і вщух.
Мовчить гора. Мовчить долина.
— Господня тінь, — прошепотів полинь.

І враз — роздерлась пополам завіса! — Тиша. Мертва...
Метнувся огонь: розцвівсь, розпавсь — аж води закипіли!
І полилася піснь, принеслась жертва.
Курять шляхи, біжать, біжать... Рвуть вихорі, як жили,
Рідке коріння верб старих, що моляться в сльозах.
А трави - й плакати не сміють.
Ідуть потужні сили! Морок. Жах...
...І дзвонять десь в селі.
І вже тремтять, вже спокій сіють
Сріблясті голуби у небесах.